

Arrest

nr. 238 080 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij werd op 16 februari 1957 te Lesham (Kosovo) geboren en verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Op 22 augustus 2019 vraagt de verzoekende partij een visum voor lang verblijf aan en dit in de Belgische diplomatieke post te Sofia, in functie van haar Belgische dochter die in België woont.

De gemachtigde van de bevoegde minister wijst erop dat de verzoekende partij niet kan genieten van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en onderzoekt de aanvraag op grond van humanitaire redenen.

Op 5 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van afgifte van de gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

Commentaar:

Aangezien de 62 jarige Kosovaarse betrokkene zich bij de 37 jarige BELGISCHE dochter S. M. in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40TER van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige dochter) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene haalt economische redenen aan om zich in België te vestigen, ze zou financieel afhangen van de in België verblijvende dochter. Betrokkene heeft ook 2 dochters in Kosovo maar deze kinderen zouden haar geen financiële steun kunnen geven. Betrokkene zou financiële steun nodig hebben voor medische verzorging, dewelke echter mogelijk is in Kosovo. Financiële moeilijkheden in het land van herkomst vormen echter geen grond op basis waarvan humanitaire visa worden afgeleverd. Het feit dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is bewezen door het feit dat betrokkene nog kinderen heeft in Kosovo. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40 ter inhouden gelet dat deze categorie gezinsleden niet voorzien is. Betrokkene kan verder financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram. Hiervoor dient zij niet noodzakelijk te gaan inwonen bij haar dochter, schoonzoon en hun 2 kinderen. Contact houden met de dochter, schoonzoon kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere. De dochter in België heeft de mogelijkheid om haar moeder in Kosovo te bezoeken, en betrokkene heeft eveneens de mogelijkheid om een visum kort verblijf aan te vragen. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “Overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen”, van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2. MIDDELEN MET BETREKKING TOT GEZINSHERENIGING

Eerste Middel

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en van art. 10 en 11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, .PM.1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992, en RvSt.Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91,nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L.Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T..1991.737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91,nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281,4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981)*

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat zij niet voldoet aan de criteria om een humanitair visum toe te staan.

Mijn verzoekster is bejaard. Zij is 62 jaar.

In de aanvraag en met bewijsstukken is aangetoond dat zij ziekelijk is en lijdt aan een aanslepende depressie. Daardoor heeft zij grote angsten om alleen te verblijven. Dat de bestreden beslissing ten onrechte aanvaardt dat de twee dochters die in Kosovo wonen voor haar kinnen instaan. Dat aangetoond werd dat zij op grote afstand van haar wonen en geen dagdagelijkse hulp kunnen verlenen. Ook hebben zij kleine kinderen, waardoor zij zich niet kunnen verplaatsen. Daarnaast werken deze dochters niet en hebben hun mannesslechts een inkomen van omgerekend 300 € per maand, waardoor ze financieel niet kunnen bijspringen. Daarom dient haar dochter S. M. haar financieel te steunen.

Dat de bestreden beslissing ook ten onrechte voorbijgaat aan het feit dat mijn verzoekster financieel afhankelijk is van haar dochter."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden".

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij voert de schending aan van de "Overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen" zonder aan te duiden welk artikel van deze Overeenkomst geschonden is. Er ontbreekt een duidelijke omschrijving van de rechtsregel.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet zonder uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen geschonden zouden zijn.

Bijgevolg zijn beide onderdelen onontvankelijk, wat de verwerende partij correct opmerkt in haar nota met opmerkingen.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing wijst de visumaanvraag af op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de juridische grondslag vermeld.

Verder zet de bestreden beslissing uiteen: *"afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. (...)Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.*

Betrokkene haalt economische redenen aan om zich in België te vestigen, ze zou financieel afhangen van de in België verblijvende dochter. Betrokkene heeft ook 2 dochters in Kosovo maar deze kinderen zouden haar geen financiële steun kunnen geven. Betrokkene zou financiële steun nodig hebben voor medische verzorging, dewelke echter mogelijk is in Kosovo. Financiële moeilijkheden in het land van herkomst vormen echter geen grond op basis waarvan humanitaire visa worden afgeleverd. Het feit dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is bewezen door het feit dat betrokkene nog kinderen heeft in Kosovo. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40 ter inhouden gelet dat deze categorie gezinsleden niet voorzien is. Betrokkene kan verder financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram. Hiervoor dient zij niet noodzakelijk te gaan inwonen bij haar dochter, schoonzoon en hun 2 kinderen. Contact houden met de dochter, schoonzoon kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere. De dochter in België heeft de mogelijkheid om haar moeder in Kosovo te bezoeken, en betrokkene heeft eveneens de mogelijkheid om een visum kort verblijf aan te vragen"

Uit deze motieven blijkt dat de bestreden beslissing de feitelijke grondslag duidelijk vermeld.

De bestreden beslissing onderzoekt de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De theoretische beschouwingen die de verzoekende partij geeft over de formele motiveringsplicht, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.4. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij wijst concreet op het volgende: *"Mijn verzoekster is bejaard. Zij is 62 jaar.*

In de aanvraag en met bewijsstukken is aangetoond dat zij ziekelijk is en lijdt aan een aanslepende depressie. Daardoor heeft zij grote angsten om alleen te verblijven. Dat de bestreden beslissing ten onrechte aanvaardt dat de twee dochters die in Kosovo wonen voor haar kinnen instaan. Dat aangetoond werd dat zij op grote afstand van haar wonen en geen dagdagelijkse hulp kunnen verlenen. Ook hebben zij kleine kinderen, waardoor zij zich niet kunnen verplaatsen. Daarnaast werken deze dochters niet en hebben hun mannesslechts een inkomen van omgerekend 300 € per maand, waardoor ze financieel niet kunnen bijspringen. Daarom dient haar dochter S. M. haar financieel te steunen. Dat de bestreden beslissing ook ten onrechte voorbijgaat aan het feit dat mijn verzoekster financieel afhankelijk is van haar dochter.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het interview op de Ambassade weliswaar verklaarde ziek te zijn en zich niet te kunnen verzorgen (medisch) omwille van financiële redenen. Zij legt over haar medische redenen enkel een verslag van raadpleging van een psychiater voor, daterend van 5 december 2018, waarin enkel medicatie is opgesomd, en een ander medisch attest waarvan de datum onleesbaar is en waarin, naast de medicatie, vermeld wordt “depressie” (dezelfde stukken als toegevoegd aan het verzoekschrift). De bestreden beslissing antwoordt: *“Betrokkene haalt economische redenen aan om zich in België te vestigen, ze zou financieel afhangen van de in België verblijvende dochter. Betrokkene heeft ook 2 dochters in Kosovo maar deze kinderen zouden haar geen financiële steun kunnen geven. Betrokkene zou financiële steun nodig hebben voor medische verzorging, dewelke echter mogelijk is in Kosovo. Financiële moeilijkheden in het land van herkomst vormen echter geen grond op basis waarvan humanitaire visa worden afgeleverd.”*

Deze motieven zijn kennelijk redelijk. Uit de verklaring van de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij de daadwerkelijke zorgverlening nodig heeft van haar twee dochters die in België wonen, maar hun financiële steun.

De bestreden beslissing antwoordt verder correct: *“Het feit dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is bewezen door het feit dat betrokkene nog kinderen heeft in Kosovo. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40 ter inhouden gelet dat deze categorie gezinsleden niet voorzien is. Betrokkene kan verder financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram. Hiervoor dient zij niet noodzakelijk te gaan inwonen bij haar dochter, schoonzoon en hun 2 kinderen. Contact houden met de dochter, schoonzoon kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere.”*

Verder heeft de verzoekende partij niet gemeld voor het nemen van de bestreden beslissing dat zij grote angsten heeft om alleen te wonen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar twee dochters, die nog in Kosovo wonen, haar niet kunnen bijstaan, of wat de beletsels zijn opdat de verzoekende partij niet bij hen gaat wonen. Temeer de financiële steun vanuit België verder kan verleend worden, zoals in het verleden, wat blijkt uit de voorgelegde geldstortingen in het administratief dossier.

De motieven bevatten een correcte beoordeling, vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij voert concreet geen andere grieven aan dan deze geciteerd onder punt 2.4.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In dit geval beschrijft de verzoekende partij als zijnde haar familie, haar twee dochters, die woonachtig zijn in België. De verzoekende partij erkent ook twee dochters en kleinkinderen te hebben in het herkomstland.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar dochters in België die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar Belgische dochters aan. De verzoekende partij is slechts 62 jaar oud en toont hoogstens een financiële afhankelijkheid aan dat vanuit België probleemloos kan opgelost worden door middel van storting. Over haar ziekte stelde de verzoekende partij enkel dat zij niet de financiële middelen had om zich medisch te verzorgen. Nergens blijkt de nood aan daadwerkelijke zorg van de Belgische dochters terwijl de verzoekende partij twee dochters in Kosovo heeft en niet aangetoond is dat zij bij hen niet kan gaan inwonen. Een eventuele grote afstand van woonplaats tussen de verzoekende partij en de dochters in het herkomstland en het zich niet

kunnen verplaatsen wegens de kleinkinderen, zijn nog geen hinderpalen opdat de verzoekende partij zich verplaatst en desgevallende deze dochters vervoegt.

Het gezinsleven of familieleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

Wat het privéleven van de verzoekende partij betreft, voert de verzoekende partij geen grieven aan.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.6. De Raad besluit dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN